

Słowo Twoje jest prawdą

Natchnione Pismo Święte

Chwałą Bożą jest rzecz ukryć, a chwałą królów rzecz zbadać – Przyp. 25:2.

W jaki sposób osoba myśląca może stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, czy Biblia jest Słowem Bożym, jedynym standardem wiary i prawdy? Można zacząć od porównania zapisów historii Biblijnej z tym, co zostało zachowane ze śladów starożytności sprzed dwóch i więcej tysięcy lat temu. Następnie można spróbować ustalić, czy zasady moralne Biblii są rozsądne i sprawiedliwe i jak można je porównać z tymi, które zostały opracowane przez człowieka? Czy którekolwiek z jej prorocstw jak dotąd zawiodło? Wreszcie, czy pozostałe prorocstwa są zgodne co do swego charakteru z kochającym i sprawiedliwym Bogiem, opisywanym w Biblii?

Historia biblijna jest dokładna

Niemal sto lat temu wiodący kosmologowie na świecie byli zgodni co do tego, że Wszechświat nie miał początku, świadomie lansując teorię sprzeczną z opisem zawartym w Księdze Rodzaju, Izaj. 42:5, i wielu innych miejscach Pisma Świętego. Dziś, satelitarne pomiary tempa ekspansji Wszechświata zmuszają współczesnych kosmologów do uznania, że istniał taki początek – jak to niektórzy nazywają, „Wielki Wybuch”. W jaki sposób Mojżesz, żyjący trzy i pół tysiąca lat wcześniej wiedział to, czego jeszcze do niedawna nie wiedzieli twórcy nowoczesnej astrofizyki?

Opis pierwszej wojny zarejestrowanej na kartach Biblii, zawarty w 14 rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej, wspomina o wielkim królu Szinear (Sumer), który wraz ze swymi sojusznikami podbił Zachód, a czternaście lat później Abraham zabił go i jego sojuszników w niespodziewanym nocnym ataku. Dziś dostępne są archeologiczne dowody wskazujące na króla, którego historia odpowiada tej pochodzącej z Biblii. Ur-Nammu, król Sumeru, został „porzucony na polu bitwy jak skruszone naczynie” (najprawdopodobniej pod koniec wczesnej epoki brązu).

Podobnie, biblijny opis historii Józefa, który uratował wiele narodów gromadząc zapasy żywności podczas siedmiu lat obfitości na kolejne siedem lat głodu, wyjaśnia pokojowe i długie panowanie Amenemhata III. Wówczas to kamieniołomy w Hamamat zostały zamknięte na piętnaście lat, a w zamian osuszono bagniste tereny Fajum zamieniając je na pola uprawne.

Z kolei Mojżesz wyprowadził Izrael z Egiptu ewidentnie

pod koniec trzyletniego panowania Yambres Assis (Faraon Mayebre Sheshi, 2 Tymoteusza 3:8). Zgodnie z późniejszymi zapisami egipskiej królowej Hatszepsut, „ja przywróciłam to, co było w ruinach, podniosłam to, co było niedokończone, ponieważ Azjaci [Hyksosi, w tym Jannes i Jambres] byli w pośrodku Avaris [później przemianowane na ‘Ramzesa’] na Północy, a barbarzyńcy [Izraelici] byli pośród nich, obalając to, co było uczynione” (James Henry Breasted, Ancient Records of Egypt, tom 2, par. 303. Z uwagi na dziesięć plag, które zniszczyły Egipt, łatwo można sobie wyobrazić, że Izraelici byli opisywani jako ‘barbarzyńcy’).

Jeśli chodzi o tych, którzy pomijają historyczny zapis Biblii (tzw. „minimaliści”), egiptolog Kenneth Kitchen zauważa: „W ciągu ostatnich kilku lat głośno robi się na temat coraz bardziej skrajnych poglądów odnośnie pism Starego Testamentu, które to poglądy głoszone są coraz szerzej i ostrzej (...) Mówi się, że ‘polityczna poprawność’ naznaczyła a priori pisma Starego Testamentu jako historycznie niewiarygodne i o pomijalnej wartości.”

Po ponad czterystu stronach omawiania ustaleń istotnych dla archeologii, konkluduje: „Mamy zatem spójny poziom dobrych, opartych na faktach korelacji, od około 2000 roku p.n.e. (z wcześniejszymi odniesieniami) aż do 400 roku p.n.e. Pod względem ogólnej niezawodności (...) Stary Testament wychodzi bardzo dobrze, tak długo, jak jego treść i autorzy są traktowani uczciwie i równo, zgodnie z niezależnymi danymi, dostępnymi dla wszystkich. W tym miejscu się zatrzymujemy!” (K. A. Kitchen, On the Reliability of the Old Testament, Grand Rapids: Eerdmans, 2003).

Biblia jest nie tylko zgodna z archeologią i historią starożytną, ale również ją wyjaśnia.

Moralne zasady Biblii

Prawo Mojżeszowe (dokładniej, prawo, które Bóg dał Izraelowi przez Mojżesza) jest znamienne, jeśli chodzi o kwestię uczciwości i zasady równości: „Będzie u was jedno prawo, zarówno dla obcego przybysza jak i dla krajowca, gdyż Ja, Pan, jestem Bogiem waszym” (3 Moj. 24:22, 4 Moj. 15:16). „Nie przyjmuj łapówek, gdyż łapówki zaślepiają nawet naocznych świadków i fałszują słuszną sprawę” (2 Moj. 23:8).

Powszechny argument, że „wszyscy tak czynią” nie był usprawiedliwieniem dla czynienia zła. Było to jasno wyrażone w starożytnym prawie. „Nie przyłączaj się do większości ku złemu i nie składaj w spornej sprawie świadectwa za większością, by łamać prawo. Nawet ubo-

giego nie popieraj w niesłusznej sprawie. (...) Nie wpływaj na wyrok, jaki się należy ubogiemu, który się zwraca do ciebie w swojej sprawie” (2 Moj. 23:2-3,6).

Chociaż dopuszczalne było nabywanie hebrajskiego służącego, nie było to zobowiązanie na całe życie. Po sześciu latach sługa był uwalniany. Jeśli pan uderzył sługę tak, że spowodował jego oślepienie albo wybił mu ząb, sługa stawał się wolny od razu, bez dalszych zobowiązań (2 Moj. 21:2,26).

Jeśli człowiek skrzywdził drugiego, jego kara nie mogła przekroczyć szkody, jaką wyrządził: „Jeżeli kto okaleczy swego bliźniego, uczyni mu się tak, jak sam uczynił. Złamanie za złamanie, oko za oko, ząb za ząb. Jak okaleczył człowieka, tak mu będzie oddane” (3 Moj. 24:19-20). Jeżeli zdarzyło się, że ktoś zabił drugiego przypadkiem, mógł uciec do miasta ucieczki, gdzie mogła odbyć się przeciwko niemu sprawa sądowa. Gdyby został uznany winnym przez zgromadzenie mieszkańców, miał ponieść śmierć. Jeżeli jednak stwierdzono by jego niewinność, mógł żyć bezpiecznie w mieście ucieczki tak długo, jak żył arcykapłan (4 Moj. 35:11-32).

Nie można było korzystać z luk prawnych lub technicznych wybiegów w celu ucieczki od wyroku lub kary. „Postąpisz zgodnie z pouczeniem, jak cię pouczają, i zgodnie z prawem, jak oni orzekną. Nie odstąpisz od wyroku, jaki ci oznajmili, ani w prawo, ani w lewo” (5 Moj. 17:11). Być może dlatego król Dawid powiedział: „O, jakże miłuję zakon twój. Przez cały dzień rozmyślałem o nim!” (Ps. 119:97).

Archeologia odkryła wcześniejsze kodeksy z sumeryjskiego miasta Ur-Nammu i Eshnunna a także kodeks Hammurabiego w Babilonie. Różnica polega na tym, że Prawo Mojżeszowe nie ma względu na osoby.

Jezus tak podsumował to prawo: „A On mu powiedział: Będiesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Mat. 22:37-40, Mar. 12:29-31).

Jeśli chodzi o realizację sprawiedliwości, Prawo Boże opisane w Piśmie Świętym jest niedoścignione, w porównaniu ze sporządzonymi dotąd przez człowieka kodeksami.

Prawdziwość prorostw

Prorocstwo Ezechiela zawiera opisy sądu nad przybrzeżnymi miastami Tyr i Sydon na północy Izraela. Można by przypuszczać, że prędzej czy później dojdzie do zniszczenia każdego z tych miast. Jednak zniszczenie Sydonu jest opisane jako wynik działania zarazy i kr-

wi, ale mieszkańcy poznają Jehowę. Jak chodzi o Tyr (etnicznie związany z Tiras / Tracją / Troją, z Etruskami i Rzymem, a także z Kartaginą), to miał być on zupełnie zniszczony, nawet ziemia miała być usunięta do gołej skały a obszar nigdy nie miał być odbudowany. Sydon często był zdobywany, ale przetrwał. Tymczasem Tyr został zniszczony, a następnie odbudowany na wyspie odległej o niecały kilometr od brzegu. Jeśli prorocstwo o Tyrze mogłoby się komuś wydawać wątpliwe, skoro Nabuchodonozor z Babilonu oblegał Tyr przez 13 lat, ale nie udało się go zniszczyć, to jednak prorocstwo zostało spełnione, gdy Aleksander Macedoński zebrał ziemię z okolic do gołej skały i zbudował z niej groblę na wyspę i zdobył miasto. Dziś, nagie skały wykorzystywane są przez okolicznych rybaków do suszenia sieci, ale mają one również jeszcze jedną pożyteczną cechę: są świadectwem wypełnienia się tego prorocтва.

Sen Nabuchodonozora (Dan. 2, opisany nawet w manuskrypcie z Qumran nr 4QDana, z II wieku p.n.e.) wskazywał, że na ziemi będą istnieć dokładnie trzy kolejne imperia po Babilonii, aż Królestwo Boże będzie ustanowione na ziemi. Powszechnie uznaje się, że tymi czterema wielkimi imperiami są kolejno: Babilon, Medo-Persja, Grecja (Macedonia, a następnie Egipt Ptolemeusza, Syria Seleucydów i Tracja) a w końcu Rzym. Choć sceptycy biblijni twierdzą, że prorocstwo Daniela zostało napisane dopiero około 164 roku p.n.e. (choć archeologicznych danych dla potwierdzenia tej tezy), to jednak bardzo trudno im zaprzeczyć, że w ciągu dwudziestu kilku wieków nie pojawiło się piąte imperium, które by zastąpiło Rzym. Wizja czterech bestii z Daniela 7 również jest spójna z nowożytną historią. Jak Daniel mógł przewidzieć taki rozwój wypadków ponad dwa i pół tysiąca lat temu, o ile by mu Bóg o tym nie powiedział?

Jeszcze bardziej niezwykle są prorocтва dotyczące Izraela. W 5 Moj. 28-30, Mojżesz przekazał Izraelowi Boże obietnice, które miały się spełnić o ile naród będzie posłuszny Jego prawu. Następnie zapowiedział, że jeżeli będą nieposłuszni, utracą Boże błogosławieństwo i ochronę: „I rozproszy cię Pan pomiędzy wszystkie ludy od krańca po kraniec ziemi, i będziesz tam służył innym bogom, których nie znałeś ani ty, ani twoi ojcowie, bogom z drewna i kamienia” (5 Moj. 28:64). Mojżesz powiedział również, że następnie „przywróci Pan, Bóg twój, twoich jeńców i zmiłuje się nad tobą, i zgromadzi cię z powrotem ze wszystkich ludów, gdzie cię rozproszył Pan, Bóg twój. (...) I sprowadzi cię Pan, Bóg twój, do ziemi, którą posiadali twoi ojcowie, i posiadasz ją i ty, i uczyni cię szczęśliwszym i liczniejszym od twoich ojców” (5 Moj. 30:3,5). Na pustyni Mojżesz przeprowadził dwa spisy ludności, z których wynika, że liczebność narodu Izraelskiego w tamtym czasie wynosiła około 3 milionów ludzi (4 Moj. 1, 2, 26). W czasach króla Dawida populacja ta mogła ulec podwojeniu. Obecnie w samym tylko Izraelu mieszka prawie 6

milionów Żydów, co stanowi blisko 40% ludności narodowości żydowskiej na całym świecie. Jaka inna grupa etniczna została wypędzona ze swojej ojczyzny na setki lat a następnie powróciła do swojej ziemi? Świat był świadkiem diaspory, kiedy to nawet w latach siedemdziesiątych XIX wieku w Palestynie mieszkało nie więcej niż dziesięć tysięcy Żydów. Ale po osiemnastu wiekach obserwujemy powrót Żydów do Izraela – prawie 6 milionów za naszych czasów!

Pismo dane przez Boga

Oksfordzki papirolog Peter Parsons wspominał, że grecki Nowy Testament jest „drugim najlepiej potwierdzonym dziełem starożytnej historii.” Hebrajski Stary Testament jest najlepiej udokumentowanym dziełem.

Aby zilustrować tę prawdę trzeba wskazać, że większość utworów starożytnych pisarzy greckich zachowała się w pojedynczych rękopisach i to z lukami, co do których naukowcy muszą zgadywać, co było tam napisane. Nawet dzieła Homera przetrwały zaledwie w nieco ponad stu egzemplarzach. Tymczasem grecki Nowy Testament jest zachowany w 3300 rękopisach, natomiast wersja łacińska (Wulgata) zachowała się w ponad dziesięciu tysiącach egzemplarzy. Istnieją setki papirusów syryjskich (aramejskich) i dziesiątki koptyjskich (egipskich). Bardziej starożytne rękopisy charakteryzują się bardziej zbieżnym, jednolitym tekstem greckim, podczas gdy nowsze i najbardziej liczne rękopisy wykazują stopniowo większe różnice.

Hebrajski Stary Testament reprezentowany jest przez kilkaset manuskryptów (łącznie z jedną trzecią stanowiącą Zwoje Znad Morza Martwego), to jednak ich cechą charakterystyczną jest to, że różnią się tylko w kilku zapisach i to o charakterze drugorzędym. Przeważnie są one spisane zwykłym tekstem masoreckim. Większe różnice występują w starożytnych tłumaczeniach (wersjach) Starego Testamentu, takich jak grecka Septuaginta i Samarytański Pięcioksiąg (z pewnym wsparciem kolejnej jednej trzeciej Zwojów Znad Morza Martwego), tłumaczenia łacińskie, aramejski i inne. Chociaż Zwoje znad Morza Martwego są rozczarowaniem dla uczonych, którzy są zainteresowani przede wszystkim w rozbieżnościach, to jednak dla osób wierzących w natchnienie Biblii, są one wzmocnieniem wiary.

Natchnienie Biblii

Ktoś może zapytać: Co to znaczy, że Biblia jest natchniona?

„Gdyż oznajmił mi Pan moc i powtórne przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa, nie opierając się na zręczne zmyślonych baśniach, lecz jako naocni świad-

kowie jego wielkości. (...) Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, a wy dobrze czynicie, trzymając się go niby pochodni, świecącej w ciemnym miejscu, dopóki dzień nie zaświta i nie wszędzie jutrenka w waszych sercach. (...) Albowiem proroctwo nie przychodziło nigdy z woli ludzkiej, lecz wypowiadali je ludzie Boży, natchnieni Duchem Świętym” (2 Piotr. 1:16,19,21). Oznacza to, że prorocy działali pod natchnieniem Bożym, zaś apostołowie jako naocni świadkowie wydarzeń związanych z wypełnianiem się tych proroctw przekazali czytelnikom stosowną relację.

Końcem Waszej wiary jest zbawienie dusz, „zbawienia tego poszukiwali i wywiadywali się o nie prorocy, którzy prorokowali o przeznaczonej dla was łasce, starając się wybadać, na który albo na jaki to czas wskazywał działający w nich Duch Chrystusowy, który przepowiadał cierpienia, mające przyjsć na Chrystusa, ale też mające potem nastać uwielbienie. Im to zostało objawione, że nie sobie samym, lecz wam usługiwali w tym, co teraz wam zostało zwiastowane przez tych, którzy w Duchu Świętym zesłanym z nieba opowiadali wam radosną nowinę; a są to rzeczy, w które sami aniołowie wejrzeć pragną” (1 Piotr. 1:9-12).

Bezinteresownie i z narażeniem własnego życia, wierni prorocy przepowiadali złożenie przez Chrystusa ofiary za wszystkich, oraz rozwój jego Oblubienicy, wiernego Kościoła. Zapisy Nowego Testamentu wskazują, że Jezus Chrystus stał się tą ofiarą, oraz opisują początek poświęcenia Kościoła. Dziś możemy obserwować jak ostatni członkowie wiernego Kościoła kształtują swój charakter na podobieństwo Chrystusa. Równie pewną rzeczą jest to, że wkrótce na Ziemi zapanuje Królestwo Chrystusowe, które wypełni ostatnie z natchnionych proroctw.

„Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tym. 3:16-17). Ze słów tych wynika, że w pełni poświęceni uczniowie Chrystusa czerpią z Pisma Świętego naukę i narzędzia, konieczne w czasie wędrówki za Panem.

Logiczne wnioski

Co innego jak nie natchniona Biblia mogłoby przekazać ludziom taką kombinację dokładnej historii, proroctwa, oraz opisów miłosierdzia i sprawiedliwości, w wykonaniu pełnego miłości, sprawiedliwego, wszechwiedzącego i wszechmocnego Boga? Biblia jest naszym jedynym standardem wiary i prawdy.

Parkinson James